

[Arne Bjerregaard]

ligt, når vi er enige om tingene. Hvorfor skulle vi dog det? Det er da kun ødelæggende.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil gerne takke ordførerne for et flertal for, at det har været muligt at få klaret denne lille sag.

Jeg synes sådan set, at fru Lone Dybkjær har svaret meget godt på det, der er blevet sagt fra finansministerens og hr. Otto Mørchs og hr. Ole Henriksens side, så mine bemærkninger skal blive meget korte.

Både finansministerens og hr. Otto Mørchs taler var meget historiske og meget grundige, og dem vil jeg da egentlig takke for, for der var ligefrem historisk vingesus over debatten, sådan som den blev lagt op. Hvis man skal se sagen i det historiske perspektiv og spørger, hvorfor det nu er på dette tidspunkt i historien, dette forslag fremkommer, så er det jo af to grunde.

For det første er der, som hr. Ole Henriksen sagde, sket en fremadskriden af demokratiseringen, og dermed har vi fået samarbejdsudvalg og en lang række andre udvalg, og dermed er dette spørgsmål pludselig blevet aktuelt, hvor det måske ikke var særlig aktuelt for 10 år siden.

For det andet er der gået mere politik i organisationerne på den måde, at medlemmernes kontingenter til deres faglige organisationer er steget enormt, og disse kontingentstigninger bruges ikke bare til strejkefonde, hvad nogle medlemmer finder er at opbygge fonde til ulovligheder, men også til alle mulige politiske formål, som en stor del af medlemmerne nødvendigvis ikke kan være tilhængere af.

Det aktuelle eksempel i bemærkningerne er Bibliotekarforbundet, som kan have sine meget gode grunde til at deltage i demonstrationer i Fælledparken sammen med DKP og lave aktioner for det ene og det andet og lave særnumre af Bibliotek '70 om ting, som man interesserer sig for. Det er udmærket alt sammen. Det irriterer bare nogle medlemmer grænseløst, og spørgsmålet er: skal disse medlemmer være fuldstændig værgeløse? Skal der slet ikke være grænser for, hvad en organisation kan bruge medlemmernes penge til? Der er det altså, vi mener: jo, der må være en eller anden grænse. Man må have

mulighed for at sige, at nu vil man ikke være med mere, uden at man af den grund skal berøves sine borgerlige rettigheder.

Jeg vil nævne en enkelt sag, som har chocheret mig. Det er måske mærkeligt at tage udgangspunktet i en damebrevkasse, men jeg vil gerne citere Lise Nørgaard, der i Berlingske Tidende skrev i den særlige søndagsbrevkasse om et menneske, der havde skrevet til hende. Det var et menneske, der mente, at han var blevet forbigået ved alle avancementer på sin arbejdsplads, og som regnede med, at det skyldtes, at han ikke var medlem af den faglige organisation. Han fik det bekræftet, da han meldte sig ind i organisationen, for da fik han pludselig den ønskede forfremmelse.

Hvis man slår op og undersøger, hvordan forfremmelser i den offentlige sektor sker, så opdager man, at det sker via de såkaldte forfremmelsesnævne, og dér sidder kun organiserede. Jeg skal ikke omtale sagen nærmere. Det er selvfølgelig noget, der er egnet til under udvalgsbehandlingen at dykke ned i, nemlig hvordan det egentlig er med disse forfremmelsesnævne.

Når jeg bed mærke i Lise Nørgaards bemærkninger i Berlingske Tidende, er det, fordi jeg har fået personlige henvendelser fra mennesker, som spørger: sig mig, er det virkelig blevet sådan, at man skal være organiseret for at kunne blive forfremmet? Det er det selvfølgelig ikke. Jeg har spurgt den tidligere finansminister. Han sagde, at selvfølgelig kan alle blive forfremmet. Men spørgsmålet er: er det i realiteten blevet sådan, at det drejer hen i retning af, at man nogle steder ikke kan blive forfremmet? Og hvad gør vi så?

Jeg nævner det for at prøve at komme op i de samme højder som finansministeren og hr. Otto Mørch, hvor vi virkelig følte, hvor væsentlig sagen er. Hvis jeg har ret i, at det nogle steder er ved at være sådan, at man heller ikke kan blive forfremmet, hvis ikke man er organiseret, så er det dog vel rigtigt, at man er berøvet sine borgerlige rettigheder. Kunne det ikke teoretisk set føre til flertalstyranteri imod et mindretal, som er fuldstændig værgeløst? Jeg nævner det kun for at perspektivere sagen.

Der er altså mange, der er bekymrede over dette fuldstændige fravær af mindretalsrettigheder, og forslaget her løser ikke problemet -